

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İYİ KUSUZ

13 AĞUSTOS SALI
SAYI: 2019/33 No: 624
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

İYİ
BAYRAMLAR!

Toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin bütün taleplerini krizi bahane ederek reddeden holdingler birbiri ardına kârlarını açıklıyor

BİR İYİ BİR DE
KÖTÜ HABERİM VAR.
KÖTÜ HABER,
KRİZ VAR!

O DA
BENDE
KALSIN.

İYİ HABER
NE?..

Gidip kulağına söylemek lazımdır.. Kalktı ve mutfaka gitti... Poşet çayı bardaktan çıkarıp çay kaşığında suyunu sıktı. Poşetin kulağına eğildi, tam söyleyecekken "ZAR ATAR!" diye bağırdı gxt..
Bu uyarıyı dikkate alacaktı.. Poşeti geri bıraktı, söylemekten vazgeçti... Soğumuş çay bardağını alıp bi yudum içti.. Pismanlıkla bardağı tezgaha geri koydu... Bu pismanlık duygusu tanıdık gelmişti.. Hiç sev-gilisi olmayışı da aynı duyguyu uyandır-yordu onda... Hayat unutulmuş buz gibi bir çay gibiydi... Çayın en güzel zamanlarını boşa geçirmişti.. Bi anda bi kararlılık geldi üstüne... Penisine de aynı se-kilde davranmayacaktı.. "ZOR ORTAM!" diye bağırdı gxtü.. Sabacak bürosite oturdu... Gxtü daha fazla dinlemek istemiyordu... Bürosite otururken, büro-sit "HAASSSSSSSSS..." diye azalarak sessizliğe gömülen bi küfür etti..
Bürosit bunu ilk kez yapmıyordu..
Bürositi ofisin camından aşağı attı..
"ZOR ORTAM!" diye bağırdı serbest kalan gxt... SON emrah 23(ek)

Manzara güzel

Mesela manzaramdan şöyle
 bir şey görüyorum.
 Ülkenin tekinde en
 yetkili abisi yeni yapılan
 bir otobanda arabayla
 gidiyor. Arabayla gidiyor
 ama kemer takmıyor.
 İşin ilginç bindiği araba
 aşırı pahalı. Her şey artı her

@kaansezyum şey var.Yani emniyet kemeri takmazsan ötmesi gerekiyor normalde o şekil arabaların. Büyük ihtimalle bir yerde en yetkili abi forsu olan, bir taksici klasığı emniyet kemeri tokası vardır. O toka da kemerin yerine tokalanmıştır.Yani bir de aslında kemeri başka bir otoriteye boyun eğdiğimiz anlamında takmıyoruz ki. Sanki kemer takınca yenilmiş sayılacağız. Kemer takılınca biz de yenilmiş sayılmayacağımıza göre kemer neden takılmıyor? Çünkü kemerin gerekli olacağı düşünülüyor büyük ihtimalle. Oysa ki yerçekimi, eylemsizlik ve diğer tüm fizik kuralları, matematik korosunun seslendirdiği kusursuz mekanizma eşliğinde her canlıya, her maddeye aynı ve eşit uygulanıyor. Sanki en yetkili birey olanlar kemer takmasa da olur gibi bir şey olamaz. Bir de her şey için binlerce güvenlik önlemi alıyorsun, bir sürü konvoyun var, koruman var güvenliğini sağlamakla

yükümlü ama kemer takmıyoruz. Neyse artık.
Umarım kemer de takılır, tokalı tokalı değil ama...

Bilgisayar klavyesinden yemekte ne yediği anlaşılan insanlar var. Eskiden desktop makinelerde klavyeler çok verimli olurdu. Zor günlerimizde klavyeleri ters çevirir salları, içinden dökülenleri yedik. İnternetimiz çok yavaştı. Hayatı 144p izliyorduk. Hayat yoktu daha o zaman internetten izlenen, o da ayrı.

Gençken Milliyet'de çalışıyorum. Entel dergisi var, Negatif diye, kültür sanat haberleri yapıyoruz. Başımızda Duygu Asena var, Duygu Hanım yazdığım hiçbir şeyi anlamıyor ama arada 'Sen yaz, ben anlamıyorum ama anlayan çıkar' diyordu. Binaya bir gün internet geldi dediler. Gittim en alt kat'a baktım ki ne göreyim. İki tane adam 14 inç tüplü bir monitörün başında bi şeyler bekliyor. Yaklaştım, yine saçma sapan şeyler bekliyor bu ikisi. Bir tanesi liseden benden birkaç sınıf büyük abim serhat Ayan, diğeri de şimdinin internet ekipler amiri Serdar Kuzuloğlu... Öyle zor bir internetti bizimkisi. İnternete girmek tuvalet sırası beklemek gibiydi... O sıralar okula da internet geldi haberi geldi bana. Mimarlık bölümünün kütüphanesindeymiş. Gittim oraya, daha kimse mevzuya uyanmamış, bi tane açık bilgisayar var, kumru gibi bekliyor. Sonraları tüm ders araları kütüphanenin internetini emikledim durdum. Genelde web sitesi nedir filan daha onu anlamaya

çalışıyorduk. Şimdiki gibi mobilden mobiletan uygulamalar filan yok. Kimse neye bakacağını bilmiyordu. Sonra yavaş yavaş bu mecra da kendi yolunu buldu. Artık çok şükür sokakta bile yüksek hızla internetteyiz ama neresindeyiz? Eş dost desen Instagram bağımlısı oldu. Stori çekmezse ölür hastalığına yakalanmış bir arkadaşım var. İlk başlarda yadırgamıştım, sonra sorilerine ben de tutuldum. Belki de bu mecranın kullanımı limitsiz stori çekmektir. Bilemiyorum...

Kanada merkezli şirkete bize dolar verecek diye memleketin en güzel topraklarını kiralıyoruz. Adamlar doğanın içine ediyor, ormanlık alanlar kesiliyor, içindeki ekosistem bitiyor. Kanadalılar ‘Bizim orman kesme izinlerini sizin merciler veriyor kenks’ diye açıklama yapıyor. Hem ormanları dağları millete peşkeş çek, tam bir emlakçı gibi, sonra da oralardaki ormanları yok etmek için de izin veriyorlar. Ya millete, ülkeye yapılmış en büyük ihanetlerden biridir bu. Adamlar istese bizim kadar kötülük yapamaz bize. En büyük düşmanımız kendimiziz belli. Bir de utanmadan çıkıp ‘O kesilen ağaçlar yerine yeni ağaç dikeceğiz’ diyorlar. Sanki orada yaşayan sincabı, baykuşu, karıncayı da yeniden ekeceksin. Millet yuvasını kaybediyor, başımızdakiler de ‘Aman ne güzel havadan para geldi, şuradaki ormanı sattık mis gibi olduk’ diye ellerini ovuşturuyor adeta. Şaka gibi ama değil.

Merhaba. The Walking Dead'te inanılmaz bir mantık hatası var. Sekiz sezon üst üste izledim ve bence ben biraz kafayı yedim. Bir yerden sonra bitsin diye izledim. Bayıyorsun çünkü. Bir yerden sonra, "amaan, yine mi zombi" diyorsun. İlk bölümlerde izlediğin zamanki gibi etkilenmiyorsun zombi'den. Alışyorsun çünkü zombi'ye. Zombi'yi kendine bir can, bir yaren belliyorsun. Gelelim mantık hatasına. Şimdi bu zombi'ler normalde hiçbir şey yemeden de yaşayabiliyorlar, hiç ölmüyorlar, neden bir şey yemek için çıldırıyorlar, insan olsun geyik olsun. Neden ya. Bana çok mantıksız geliyor bu durum. Yemesen de yaşayabiliyorsun, niye yiyorsun. Ben mesela yemeden yaşayabilsem vallaha yemem. Bu çok büyük bir mantık hatası. Bir de bütün diziyi bunun üzerine kurmuşlar. Zombi gelecek, insan yiyecek. Vay .mına koyiim bir yerde de. Gerçekten de izleye zombi uzmanı oldum, ve çok farklı şeyler düşünmeye başladım. Mesela bu dizide acayip mantıksız gibi görünen bir şey var, ama aslında o da aksine çok mantıklı. Algılarımızla oynuyorlar resmen. Mesela, akın akın geliyor zombi'ler, bizim insanlar attıklarını vuruyorlar. Kurşun olarak. Genelde ilk atışta indiriyorlar, hadi olmadı ikinci atışta düşürüyorlar. Aynı mevzu ise düşman insan grupla bir çatışma halinde olduğunda ise, Çukur dizisi gibi, binlerce mermi sıkılıyor, bazen yeri geliyor, biri bile isabet etmiyor. Bu çok mantıksız geliyor değil mi size. Bana da çok mantıksız geliyordu. Fakat biraz düşününce ne kadar da mantıklı olduğunu anladım. İnsan kaçıyor çünkü aga. Bir saniye yerinde durmuyor. Buna kurşun ne yapsın. Zombi öyle mi. Ah zombi öyle mi. Kurşun'a kafa atıyor zombi. Ha diyeceksin ki, zombi'nin bilinci yok. Bu noktada da size karşı çıkarım. Zombi'nin bilinci, seni beni aşan bir bilinçtir, bunu da bileceksin. O belki kurşun'a kafa atıyor, o anlarda da neler düşünüyor, hiç bilemezsin. Mevlana gönüllü bir tarafları var zombi'lerin, zombi'lerimizin. Zalım oy derdo zombi'lerimizin. Le hanım ha hanım ey, zombi'sen heç halım ey. Hey yavrum hey. Zombi belki bugün bir kendisine kurulmuş tuzağı görüyor, biçerdövre doğru efe gibi gidiyor. Sen zannediyorsun ki, bilinci yok. Olmaz mı bilinci yok. Ondaki bilinç arş seviyesinde. "Üç günlük dünya" diyor, "çektim elimi eteğimi dünya nimetlerinden" diyor, şehadet şerbetini içmiş gibi yürüyor hakka doğru. O yüzden çok da şeyapmayacaksınız. Severim zombi'leri. Zombi'ler bizim bu toprakların çocuklarıdır. Konya'da etli ekmek gömmüş, Trabzon'da bol tereyağlı kapalı kıymalı pide tatmış insanlardır. Bu insanlar güzel insanlar bakma. Yalnız bir sevmediğim tarafları var, o da çok ısrarcı olmaları. İsrar ısrar ısrar. İsrarcam da ısracam. Ya sen tamam ısrı, biz senden burada kolumuzu bacağımızı sakınmıyoruz, başımızla beraber, o ayrı, lakin sonrasında ısırdığımızla kalmıyoruz ki, ha noluyor, biz de zombi oluyoruz. Isırıldığımızla kalıp yine insan olarak kalsak gerçekten yine sorun yok. Senden önemli mi, senin canın sağ olsun. Lakin işte sonrasında zombi olması fena. Ha ben zombi olmaktan gocunmam, yerinmem. Fakat hepimiz de zombi olamayız ki canım. O zaman hepimiz zombi olalım. İşimizi gücümüz bırakalım, önce maale, sonra tüm insanlık olarak zombi olalım. Bu dünyanın insana da ihtiyacı var. Zombi'leri asla ötekileştirmiyorum, dediğim gibi onlar da bizim insanımız, o ayrı. Fakat ne olursa olsun, insan zombi'ye dönüşünce, bunun en iyisi bile kendini bir salıyor. Dış fırçalamayı hemen bırakıyor mesela ayı. Kusura bakmayın, "ayı" demişim. Kokmaya başlıyor hemen. Hep aynı kıyafetle geziyor mesela. Hepsı bana bir Manisa Tarzani, hepsı bana bir Sinoplu Diyojen oluyor. "Gölge etme, başka da bir şey istemem" diyen Diyojen'in arsızı uğursuzu oluyorlar bana. Allah belalarını virmiye. Bak yine kıyamıyorum. Sonuç olarak zombi'ler bizim canımızdır ciğerimizdir. Ayrıştırmayalım. Samimi söylüyorum bak. Zaten çok yakın zamanda bir zombi filmi yazacağım, kafaya koydum nokta net, zombi'lerle insanlar nasıl gül gibi geçiyorlarmış, bunu da dosta düşmana göstereceğim. Yetti gari bu algi operasyonlarımız. Ayrıttır ya. Zombi diye. Çı çı çı. Bir oturup dinledim mi zombi'yi. Neymiş bu kardeşin derdi diye de hiç hislendim mi. "Otur

YERALTI ÖYKÜLERİ

ERKEK ARKADAŞIMIN DURUMU İŞTE O ARALAR CİDDİLEŞMEYE BAŞLADI. NASIL DİYİM ZAMANDAN KOPIK YAŞAR GİBİ Bİ HALİ VARDI, HİÇ Bİ ŞEKİLDE DE UZLAŞMAYA YANAŞMIYODU.

DOT'UN ALIŞVERİŞ SİTESİNDEN EVE CLICKLESS YOLLANAN DOTTY'LERİN HEPSİNİ GERİ YOLLADI.

kardeşim, aç mısın" diye hiç sordun mu. Belki ona yemek versen, o zaten seni yemeyecek. Sordun mu. İletişim kurmaya çalıştın mı hiç. Ha hemen öldüreyim. Öldür ha öldür. Bu dünyanın öbür tarafı da var. Öbür tarafta g.tüne girecek zombi'ler, ben de sana bunu buradan söyleyeyim. Öyle yok öyle. Mazlumun ahını almak yok öyle. Pisler sizi be. Pissiniz oğlum pis. Siz insanlar gerçekten çok pissiniz. Siniz. İz. Niz. O kadar. Bu zombinin şu hayatta nesi var. Tutunacak

dalı mı var. Şol ırmaklar gürül gürül akıyor, bu zombi onun bile keyfini süremiyor. İnsan olanın üreği acır. Ne diyordum, ben de olayım zombi diyordum da, aga bunca işi kim yapacak. Çünkü insan zombi olunca da zombi'likten başka bir şey yapası da gelmiyor diye düşünüyorum ben. Ona buna hırlayacan dış gösterecen işte. Zombi'lik bu. Ama insanlık başka bir şey. Metroya biniyon, marmaray'a biniyon, oradan iniyon, vapura biniyon, her şey yapıyon. Davetlere katılıyon.

Zombi olsan bunların hiçbirini yapamazsın. O yüzden insan, kalabildiği kadar insan kalmalı, zombi olduktan sonra ise özünü asla unutmamalı. Zombi'liği bile efendi gibi yapmalı, yeri geldiğinde de kombi'nin ayarını da kışmasını bilmeli zombi şeklinde süper sakil bir şaka yaparak da finalimi yapayım diye düşündüm, finalimi de resmen yaptım. Hoşça kal.

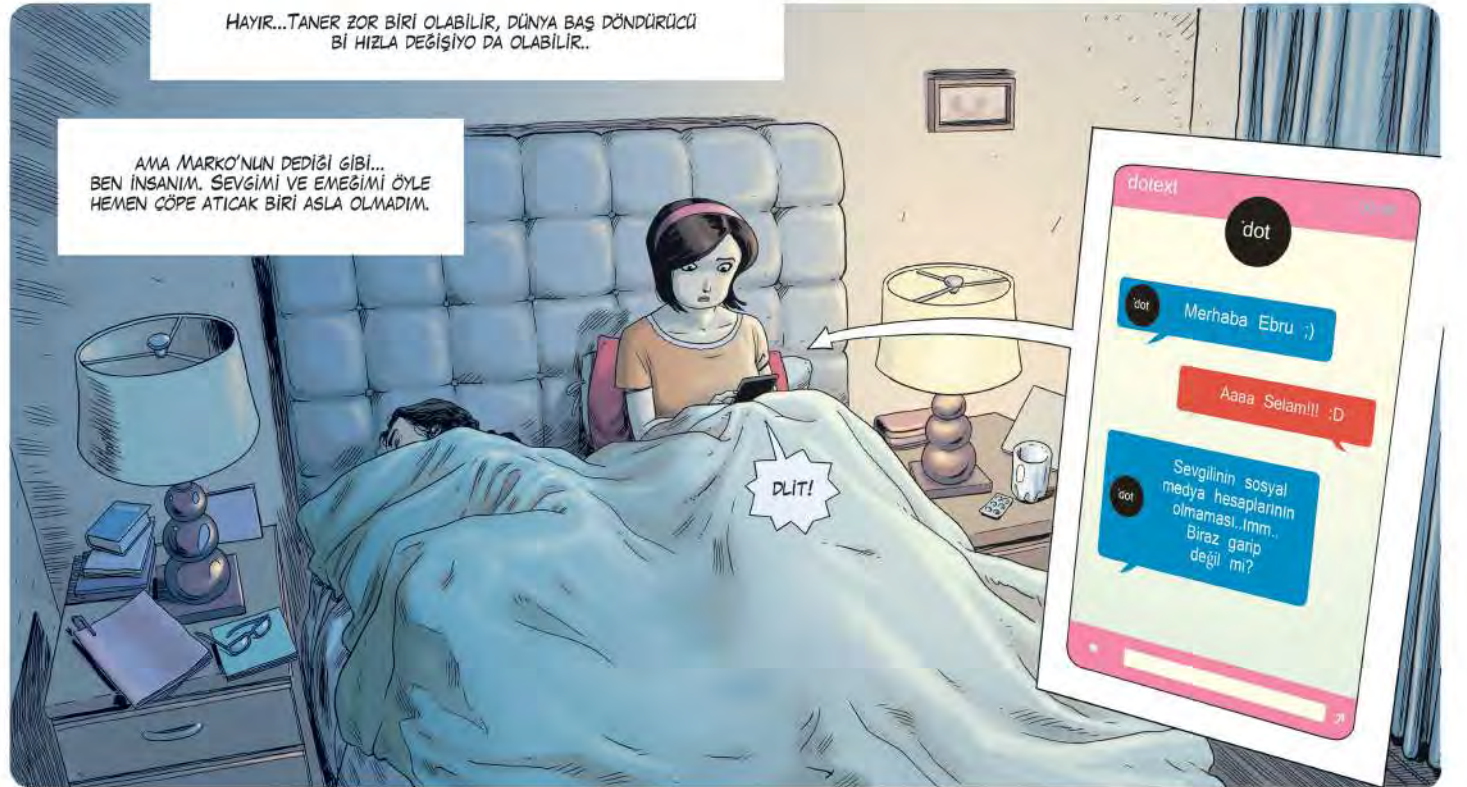
Filmin sonunu seyirciye bırakan yönetmen de nereden baksan dolandırıcı.

Tamam seveni vardır yoktur, o kısmı beni inanın hiç ilgilendirmiyor ama sen filmin sonunu bana bırakıyorsan bunu en baştan söylesene itoğluit? Yaz filmin afişine “Filmin sonunu size bıraktık,” diye? Valla ben girmem, ha girene de mani olmam, neticede herkese kimse karışamaz. E ama sen dersin ki “Ya ama afişe öyle yazarsam kimse gelmez,” kusura bakma ama Jet Fadıl’dan bir dirhem fazlası olmayan bir dolandırıcısın demektir benim hayvan evladım. Ya şu yetersizliği stilize etme işini bir bırakalım ama artık lütfen. Hiçbir marangoz “Sizin oturma odası takımını bir yere kadar yaptık, gerisini size bıraktık,” demiyor; hiçbir ressam “Tuvalin alt kısmını boş bıraktım siz doldurun,” diye resim sergilemiyor; hiçbir müteahhit kaba inşaatı bitirip “E hadi gerisini de siz getirin gari,” diye ev teslim etmiyor. Ha bak sonuncusunu yapan olabilir ama neticede onu da takdir edersiniz ki “filmin sonunu izleyiciye bırakan yönetmenden farklı değerlendirmiyoruz.

Tam manasıyla bir ayı gibi gözükme de istemem, yanlış anlaşılmasın, elbette yerine göre hikayenin nasıl sonlandığının çok da önemli olmadığı anlatılarda “açık uçlu” finaler olabilir ama polisiye çekiyorsanız sonunda katilin kim olduğunu, neden ve nasıl öldürdüğünü falan da seyirciye bırakıyorsanız sıçıp da “Anneee bitti,” diye işin gerisini annesine bırakan üç yaşındaki veletten çok da farkınız yok.

Hadi film bir iki saatinizi sizden alıyor, peki sonunun ne olacağına baştan karar vermemiş, saldırm çayıra mevlam kayıra felsefesiyle kaleme alınmış sezon sezon dizilere ne diyeceğiz? Saatlerinizi değil günlerinizi sizden çalan, bunu yaparken ve siz merakla bir final beklerken o finalin ne olacağını kendisi de bilmeyen madrabazları bir düşünün bakalım.

Benzer hislere seyircinin katılımını bekleyen tiyatro oyunlarında da kapılıyorum. Ulan herifçioğlu sanki ben bilet alıp salona girmiş seyirci değilim de sahne tozu yutmaya çok hevesli, iki kalas bir heves diye tiyatro yoluna deli olan bir tazeymişim gibi oyununun içine beni de katıyor. O ne abi? Bana da kaşe yazacak mısınız da oyunun içine katıyorsun beni? Arkadaş biletimizi aldık geldik, bu işin mekaniği şu, ben izleyeceğim sen oynayacaksın, ben izleyeceğim sen oynayacaksın. Çok kötü oynarsan da “Çekil şuradan o rol şöyle oynanır,” diye sahneye çıkmayacak çok çok salondan ayrılacağım. Ben uçağa bindiğimde kabin görevlisi “Beyefendi şu vegan yemeği 33D’deki yolcuya götürür müsünüz?” demiyor, aldığım

Devamı haftaya

kitabın yazarı son sayfaları defter olarak yayınlayıp “Hafız gerisini de sen yaz,” demiyor, gittiğim lokantada “Beyefendi ben soğanları kavururken siz de şu fasulyeyi ayıklar mısınız,” gibi bir teklifle karşılaşmıyorum. Ama son yıllarda üç tiyatrodan birinde seyirci de oyuna davet ediliyor.

Gerçi yemeği müşteriye yaptıran kuntiz

lokantalar da varmış, hipster kerizleme sektörü bambaşka tabii. Parasını verip lokantaya gidiyorsun, şef başında bağıyor “Kişniş koy şimdi! Tamam şimdi de biberleri jülyen doğra!” Neymiş? Deneyim satıyormuş. Okul sanki pezevenk bana. Neyse. O tip lokantalara gitmediğim gibi altı sezonluk dizinin finalini benim hayal gücüne bırakan, hele hele gizem filminde gizemi açıklamadan “Annem çağırıyor yaa”

diye kaçıp giden dizi ve filmlere, düğünün coşkulu dayısı misali “Oturmaya mı geldik ayol, hadi kalkın oynayın,” diye beni oyuna dahil etmeye çalışan tiyatroya da gitmiyorum. Tabii biliyorsam gitmiyorum ama en başta dediğim gibi bu kuntizler filmin oyunun afişine yazmıyorlar işte “Filmin sonunu kendiniz bulacaksınız, oyunumuzda size de küçük bir rol var,” diye.

ve SİNEM

bir bölümünü bile baştan sona izlememiştir, Bölüm - II

Özet: 6 saat süren devasa rüyasının ilk bölümünde Özcan derin devlet tarafından estetik operasyonu tipi değışti. rilerle, mayanın içine sızdırılır. Başka Utku'nun güvenliğini kazanan Özcan Yeni adıyla Derin'in onun has adamı olur. Artık tek amacı vardır: Karanlık Senato'ya ulaşip Sıvı'yi yok etmek...

Utku ve has adamı elimizden kaçtı patron.

ULAN! OLUM! HASTANE'YE ADAM SOKMADINIZ MI?

Hepsini temizlemişler.

HAY BEN SİZİN BAYNİ NİZ!

Şimdi ne yapı-
lım patron?

GİT KAFANA
SİK NACI!

Adamsın Can Derin.
Sen olmasan başara-
mazdım.

Adamlara
adamlık yakışır Utku
Eyvallah.

Biliyor musun Derin kardeş, seni
bazen abime çok benzetiyorum.
Aynı yüz hatları, aynı malifade.

Abin
hayatta
mı?

Benim için değil...
O her zaman
memur kaval bir
adam oldu, böyle de kal-
dı. Baktım artık ne
hali varsa görsün.

...Ama sen böyle değilsin, daha
benim gibi yırtıcı bir tıpsın.
Allah şahiddir bundan
sonra benim bir tek kar-
deşim var, o da sensin
CAN DERİN!

Dİ Mİ ÇAN
SIRAT?

DEĞİL ABİ!

hass...

Kime
çalışıyor
sun?

Senatoya gidi,
yorsun, temizlen.

HOŞGELDİN DERİN...Biz de
seni bekliyorduk...

Yoksa ÖZCAN mı
demeliydin.

Derin diyin, daha genç
gösteriyor.

Nasıl istersen.

Aradığınız adam
benim, Utku'dan
ne istediniz??

Onun yüzüne gözü-
ne buluşturdığı, se-
nin ise belki Becere
bileceğin bir işi
Derin...

...E TİCARET.

Devlete çalıştığını biliyoruz
...Peki bütün ömründe dev-
let kapisında sallı başı al
maaşı şeklinde mi çürüte-
ceksin?

...Sana teklifimiz istifacı
verip Utku'dan boğalan yeri
alman.

...Herkes özele geçti. Teski-
latta 40 senelik bir çaycı bi-
sen kaldınız. Ayrıca aklın-
da bulunsun, iş hayatında
5 seneden fazla aynı yer-
de çalışmış iyi gözle
bakılmaz...Yol yakinken
kararımı ver Derin.

Kabul, istifa edicem ama
müsade edin ihbar süremi
tamamlayın, on yıllık tazmi-
natı yakmayayım durduk
yerde.

...Kabul, önümüz-
deki ay başlarsın.

Merai'si yok bışeyi
yok, canım isterse
evden yaparım.

Foyste de adımı
Derin yapayım, şimdi
senatodan plan
eklerler.

Bir simit
versene dayı...

...Sen...

CUF!

Görev tamam şef
uyandırabilirsiniz.

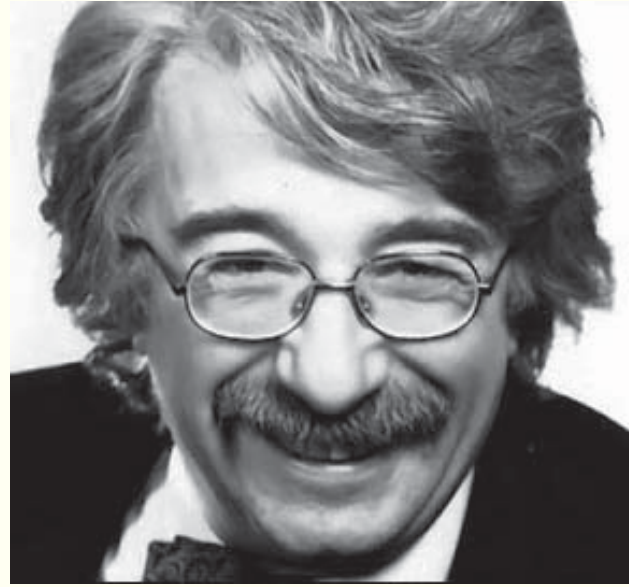
...[phht] Eline
sıkık gürün!
Tamam [phht]

"Dilediğim en güzel hayat
Çöplerin içinde rüya
aradım
Düşümse eğer sana
bakarken düştüm."
-Cahit Zarifoğlu

● "Bu ülkede de herkes şair be
kardeşim!" diye hayıflanana var. E, olsun işte, ne
güzel. Şikayet ettiği şeye bak hırbonun. N'olaydı,
herkes otoparkçı, emlakçı, yaşam koçu mu olaydı?!
Geleneğinde 'Aşık' diye mesleğin olduğu, her
yanından ozanın, türkünün savrulduğu ülkeden
ne çıkacaktı?! Bu güzellik bile batıyor şiirsiz,
tutkusuz, hayalsiz, küt zihniyete. İnadına şiir yazın.
Daha çok yazın. Kısa bir şiirden de kısa çünkü
ömür...

● "Karakız Kantosu" müthiş bir şarkı. Hele hele
introsu, pek elektrikli. Efsane Sema Moritz'den
mutlaka dinleyiniz. Attila İlhan'ın şiirinde geçen,
"Çıktı mı deprem sınırsın Karakız Kantosu'na"
dizesini şenlendiren kanto, işte bu kanto: "Karantinalı
Despina". Dahioğludahi Timur Selçuk, muhteşem
şekilde bestelemiştir. İkisini benim için ardarda
dinleyiniz. Mutlu bayramlar...

● "Altan der ki boyum kısa / Bu mu oldu size
tasa / Kağıt, kalem, bir de masa / Benim gibi
çizen var mı ?" Bu dördüklük, büyük usta Altan
Erbulak'a aitti. On parmağında yirmi marifet
olan bir markaydı. ABD'ye gittiğinde
Charlie Chaplin'le
tanışır Erbulak. Aktör
olduğunu söyler.
Kariyerine akrobatlıkla
başlamış olan Chaplin,
heyecanla sorar:
"Sahnede takla
atabiliyor musun?"
Erbulak "Evet"
deyince, yüzü bulutlanır
Chaplin'in ve "Ah" der,
"Senin yerinde olmayı
çok isterdim!" Bu usta
celebiligi Altan Ağbi'de
de mevcuttur. Sayfalar
dolusu çizmiş olmasına
karşın, genç yeteneklere
hayranlığını gizlemez, iltifatlarını esirgemez. 1
Mayıs 1988'de hepimizi yalnız bıraktığında, kadim
dostu Etem Çalışkan şu dördüklük yazar: "Etem
der ki hayat kısa / Bu da oldu bana tasa / Kağıt,
kalem bir de masa / Hani nerde, çizen var mı?"

● Bir halk türküsü: "Ben babamın evinde gezeridim
kibari / Gittim elin evine balam, oldum duvar sıvarı!"
Aynı halk, bir başka türküde ise şöyle diyor: "Dün
gece yar hanesinde yastığım bir taş idi / Altım
toprak, üstüm yaprak,
yine gönlüm hoş idi!"
Durumlar değişince,
fikriyat da değişiyor,
organik diyalektik diyelim
buna biz!

● Lehçe, yani Polonyaca
bize zor geliyo sanırdım,
sessiz harflerin
coşkunluğu
nedeniyle,
meğer
Polonyalılara da
zor geliyomuş,
iyi mi?! Roman
Polanski'nin

● Türkiye'de elini sıcak sudan soğuk suya sokmayan
tiplerin, sırf Anglosakson dilini öğrenmek için gidip
gurbet elde çocuk pırpışlaması nedir peki? Haa, dünya
insanı olacak! Burası nerde, Uranüs'te mi?!

● Bu yıl tanıştığım güzel insanlardan biri, sevgili
Zeynep Bastık. Beşiktaş'ta, BKM Mutfak'ta
gösterimiz vardı, sahnemiz bittikten sonra
hazırlandım çünkü çalışmam gerekiyordu. Komediye
takiben Zeynep Bastık sahne aldı. "Hadi bir-iki
şarkı dinleyip öyle gideyim" dedim. Söyledikçe
güzelleşiyor sahnede kız, kimin şarkısı olursa
olsun, bambaşka bir ruh katıyor. "Hadi biraz
daha dinleyeyim" dedim. Giderek büyüleyici bir
hal aldı Zeynep Bastık. "Eeeh, çalışırım
nas'olsa" deyip, en öne oturdum, sonuna
kadar yakından seyrettim Zeynep'i. Her
nerede olursa gene seyredirim... Geçenlerde,
sevgilisi ve menajeri Tolga Anıl'ın numarasını
gönderdi bana, "Tolgam" diye kaydetmiş,
ben de aynı şekil ekledim numaraların
arasına. Şu an telefonumda bir adet
"Tolgam" mevcut! Gizli gizli yanyo gibi lan!

● "Seversem öldürürler, sevmesem öldüm" diyor
Karacöğlen ve "Bir sevmek, bin defa ölmek demekmiş"
diye pekiştiriyor Üç Hürer...

Not: Vedat Özdemiroğlu / stand up / Asmalımescit Mask /
21 ve 28 Ağustos 2019 / Çarşamba / 21.00

Mustafa Satıcı

fırat

FURKAN ÖZÖBAN

CEM GÜVENTÜRK

ANLAŞMA

Klasik

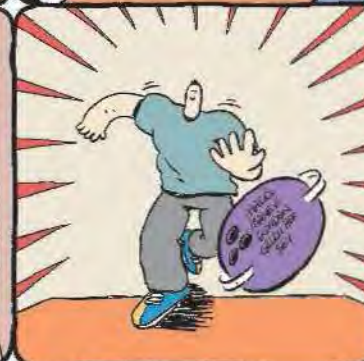
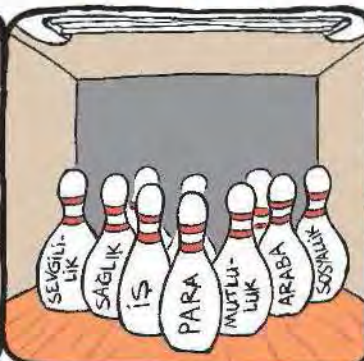
Artık ne güzel, her kitabın içinden kendi kitap ayracı çıkıyor. Kitap aldım diye soylu sevinçler içindeyken, evin içinde kabara kabara yürüyüp evin cahil cüheyla eşyalarına tepeden bakarken, evcil hayvanı "ah ilkel dostum, keşke okuma bilseydin de şu yüksek kültürün verdiği zevki sen de tadabilseydin" diye süzerken bedava ürün kazandığımı öğrenince dengem aniden bozuluyor. Ayağımdaki terliği

çıkartıp yerlere vura vura dans edesim, "bedavadan mutfağımızı yapınlar, salonumuzu döşesinler, her odasında sabahdan akşama akıllamaz bir vasatlığın yaşandığı evimize akılcı çözümler getirsinler, salonun ortasına bir tane daha salon yapınlar, ŞÖMİNE DE KOYSUNLAR, çünkü şöminenin üstüne koyulacak söbü suratlı çocuklarımla fotoğrafları var" ihtirasıyla evim muhteşem programına baş vurup kazandığını öğrenen ev hanımı sahteliğinde "AAAAAAAYYYY İNANMIYORUUUUUM" diye bağırışım geliyor. Bedava mal karşısında sakinliğimi koruyamıyorum. Ben kitapların içinden bedava kitap ayracı çıkmadan önce bu hayatı nasıl yaşıyordum? Zavalıca... Hayatı yaşamayı bilmeyenlerin küstahça cüretiyle.

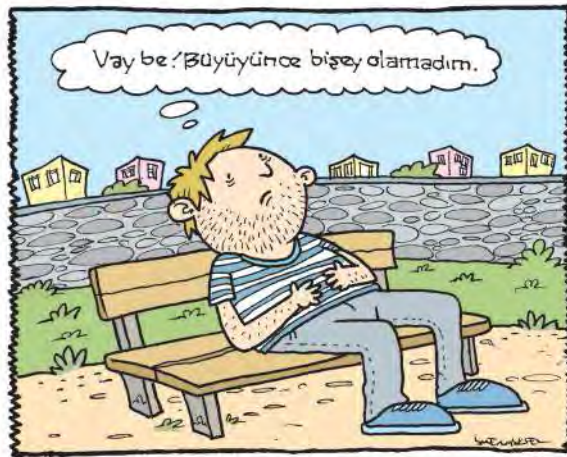
Çalışma masamdaki bir türlü okunamamış, yarıda kalmış bile denemeyecek, ancak niyetlenilmiş kitaplardan birini alıp bakıyorum. İşte bedava kitap ayracı uygulamasına geçilmeden önceki dönemden bir kitap: Umberto Eco'nun Genç Bir Romancının İtirafı. Neyi itiraf ettiğini tam hatırlamıyorum. Galiba kendi kendine ne kadar kaliteli bir yazar, tarihçi ve aynı zamanda yakışıklı da bir şahıs olduğunu itiraf ediyordu. Daha kitabın başlarında, Gülün Adı isimli uluslararası çok satan kitabını nasıl çekirdek çitler gibi çıtı çıtı hiç zorlanmadan yazdığını, evet romanın filminin de çekildiğini, evet filmde sakallı lord Sean Connery'nin oynadığını fakat bu olayların kendisi için çok da büyüülecek şeyler olmadığını anlattığı kısımlarda biraz bunaldım. İnsan beyni ister istemez kendini karşılaştırıyor. Mizah dergisinin yarı sayfası kadar yazıyı yazmaya uğraşırken olmuyor diye üzülmeleğim, teselli olsun diye kraloyun.com sayfasına girip sabaha kadar Frozen Elsa'nın Dişini Çekme Oyunu'nu oynamalarım... İtiraf dediğin böyle olur aslında. Çok iyi kitap yazdım, çok da sattı, allah bin bereket versin evi aldım, üstüne yazlığı aldım gelen parayla diye itiraf olmaz. Bir şekilde kendimi Umberto Eco'dan yukarı bir yere koymayı başardım kafamda. Bu küstah kitapta kaldığım yeri unutmamak için kitap ayracı olarak migros alışveriş fişi kullanmışım. Yaptığım alışverişe bakıyorum: Kıvrıcık marul, altı tuborg gold kutu, lüks karışık kuruyemiş... LÜKS MÜ? Kıvrıcık marulu tavşan yiyecek, lüks karışık kuruyemişi ise ben yiyeceğim. Umberto Eco'nun şaşalı ve başarılarla dolu hayatına bir şerh düşmüşüm. Burada da bir hayatlar yaşanıyor, burada da lüks tecrübe ediliyor. Çok da şeyapma yani.

İşte Paul Auster'in Kilitli Oda'sı. Elli kere okudum, kitabın arkasındaki Paul Auster'in "allah da bana böyle saçlar, böyle kemikli bir yüz vermiş, yorumlara maşallah yazan olur mu acaba :)))))" gibi bakan yakışıklı vesikalığına hınçlanıp bir daha başladım. Bu da zengin, new york'un yarısı bunun. Kaldığım yeri unutmamak için üçler market indirim kartı koymuşum kitabın arasına. Belki üçler marketin kan donduran indirimleri bu yakışıklının yazdığı satırlara temas ettikçe bir şeyler buradan new york'a bir hissiyat, bir dalga boyu olarak seyahat ediyordur. Belki Paul Auster geceleri sebebini bilmediği bir huzursuzlukla yatağından doğruluyor, içinde kabaran duyguları anlamlandırmaya çalışarak çatıkta dairesinin camından central park manzarasını izliyor, bu duygulardan yeni kitap çıkartıp mamalanabilir miyim diye düşünüyordur... Oysa bilmiyor ki üçler markette beşyüz gram karabiberli dana rozbfif kısa bir süre için kırkbeş lira değil, otuz lira. Evet yanlış duymadın kemikli surat, kırkbeş lira değil üçler market indirim kartı sahiplerine sadece otuz lira. Her keyifi sen yaşayacaksın diye bir şey yok, bizim de kendimize göre bir olaylarımız var. Şimdi gidiyorum, kıvrıcık marul, karabiberli dana rozbfif ve altı bira alıyorum. O alışverişin fişini de Alain de Botton'un Görmek ve Fark Etmek kitabının arasına koyacağım. O kele de uyuzum.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Öyle durgun, sıcak saatler vardır ya,/ Hani kararmış tahtalar, nikel, bakır/ Işır karanlık odalarda, kanarya/ Susar, kedi uyur, yazdır.”

Oktay Rifat

Yukarıya alıntıladığım şiirde anlatılan saatler... O aynı saatler. Kedi, duvarın dibinde daracık gölgeye göre kendini daraltıp uzatmış; upuzun, kapkara öylece uyuyor. Caddenin karşısında... (uykulu zamanlar-- “Vakt i kerahat”--) Palmiyenin püskülleri hipnotik salınımlarla tatlı tatlı kıpraşıyor. Titreşen ışıltılar, parıltılar, gölgeler... Gözlerimi alamıyorum. Kumru guk guguk’lamaları. Eklenince... İnsanın zaman duygusunu falan bulanıklaştıran o esrarengiz ötüş. (Ötüş mü o? bir ötüş’ten çok daha ...--içinde başka başka zamanlarda, bu caddede ötmüş gitmiş çok eski kumrularını sesleri de mi... nedir... buna benzer bir duygu, ama bu da değil, tam anlatamıyorum--) Belki de anlamaya çalışmamak lazım... (Ahmet Haşım

“Anlamı için şiiri deşmek, eti için bülbulü öldürmeye benzer” demişti--haklı çok--) Tamam “muamma”sını kurcalamayalım ama hayret. Bu kadar gizemli başka kuş sesi var mı? Bırak kuş’u. Hayvan sesi hatta? (baykuş’a haksızlık etmiş olmayayım, ama o geceyarıları ötüyor, o saatlerde gizem yaratmak çok çok daha...) Belki esas hipnotik etki onlardan işte; o seslerden. (gerçi o püsküller de olmadan... ikisi bir “kombin”--nihayet “kombin” --) Esrarengiz/sihirli ötüş. O tekrar. (bir telgraf tekrarı gibi...--guk guguk/guk guguk/guk guguk--) Biri üçe kadar sayacağım falan dese. Bittim gittim. GECE

Gece başka türlü. Pencere önü. Kalabalığın uğultusu. Çok uzaklardan havai fişek patlamaları. Sıcak ve “rutubet”. Kolumdaki ağır alçıyı bir o tarafa bir bu tarafa kıpırdata kıpırdata... (“hah işte bu dediğin” pozisyon çok çok az dayanıyor...) Hitchcock’un o muhteşem “Arka Pencere”/Rear Window’undaki bacağı alçıda o gazeteci. O da aynı böyle nemli sıcak bir Manhattan gecesinde terler içinde alçısıyla yalnız otururken otururken,...

sıkıntıdan karşı pencereleri seyretmeye başlıyordu dürbünüyle. (gözetlemeye yani-- Sıra sıra evler... Her birinde ayrı bir hayat... Derken, pencerenin birinde, bir cinayete şahit oluyordu... Katil de onun kendisini seyrettiğini... falan filan--devamı da olağanüstü, o

Grace Kelly 1929-1982

Oktay Rifat 1914-1988

(Sovyetler dağıldığında, --o travmatik dağılma SSCB--

tv lerde Lenin heykelleri devriliyor--o vakitler almıştım, satıyorlardı sokaklarda, yerlerde, o koskoca enfes, mükemmel pırl pırl Rus dürbünü--çok çok ucuz, üç otuz paraya hem--içim acıydı--sevdiğin, yakının bir ölünün helvasını yer, ya da üzerinden bir eşyasını alır gibi--) Yok, ben karşı uzak pencerelere falan bakmam. Yapmam. Tabiatım icabı; (meşrep) (ki, bir cinayet’e, ya da bir başka tuhaflığa/ ilginçliğe falan şahit olacak olsam dahi, hiç farketmez) Onun yerine; “elinde

dürbünüyle karşı pencerelere bakan o gazeteci”ye bakmayı tercih ederim. (o pencerelere, ben: ona)

Yeniden bakmayı. Filme yani. (“Karşı Pencere/Rear Window” a--zaten on onbeş defa görmüşümdür en az--) İşte o çeşit bir insanım. (maalesef mi demek lazım, bir tür deformasyon) Büyük yazarımız Refik Halid şöyle yazmıştı; bizim gibi “hayatın kendisi yerine, film’e çekilmiş hallerini tercih eden” gafillere: “...Sinema müşterileri hayatın alayışsız vak’asız süzülüp gitmesini beğenmiyorlar; macera merakı kalplerini kemiriyor; perdedeki hikayelere benzemeyen hakiki hayatın sade güzelliği onlara az geliyor, tad vermiyor...”

Üstad haklı. Ne denebilir. Yalnız, o ayağı alçılı gazetecinin sevgilisi rolündeki Grace Kelly; ondan söz etmeden bitirmeyeyim bu yazıyı... Ayıp olur...

“...hakiki hayatın sade güzelliği” içinde hiç rastlanamayacak derece bir güzellik, bir zarafet... (dünyanın gelmiş geçmiş en güzel kadını mıydı neydi... O derece güzeli gelmiş miydi daha önce... Oscar’lı bir starker bir prensle evlenmişti, sinemayı bırakıp,

gerçek bir prenses; Monaco Prensesi oldu, sonrasında korkunç bir trafik kazasında hayatını kaybetti... Nur içinde yatsın)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerken, bayramınızı da kutluyorum...

Alfred Hitchcock 1899-1980

38 yıldır gazetede köşerinde zehir zemberez yazılar yayımlayarak topluluğa ayna tutan duayen gazeteci yaz tatil için Akyaka'ya gitmiştir.

Akyaka'da Gülen otelin sahibi Halit Gülen ve zarif eşi Aygül Hanım yazarımızı çok sıcak karşılar.

Otelin terasında rakı masası kurulur. Duayen yazarımız oturuna verilen beşer yemeğin haz, ziyâ kendinden geçmiş, latifeleri artırdı patlatmaktadır. Güler hatıralar ve Aygül hanımın benim diyen şarkıcılara taş çıkartan sesi Gökova körfezinde yankılanmaktadır...

Şarkılar seni söyler dillerde naamee adının.

Duayen yazarımız için işler fena halde tıkırındadır. Duayenimiz bu coşkulu masada özellikle Aygül Hanıma dönerek kendini gülden öven şeyler söyler...

Yazarımız masaya gelen buğlama balığı överken...

Gazeteden arıyorlardı, duayenimiz masaya kendini kaptırıp yazıyı geciktirmişti. Telaslanmasına rağmen bozun tuya vermeyerek konuşmayı, Aygül hanıma tiyaya atmaya geçirir.

Telefonu kapattıktan sonra...

ŞU CANIM LAHOZ'U YEMEDEN TEK HARF QALISMAZ.

Yazarımız otel odasında

20 dakika sonra yazı bitmiştir. Duayen yıllardır yazmanın verdiği alışkanlıkla bildiği bütün formüllerin art arda sıralanmış ve kendinin çok hoşuna giden ama aslında çok skindirlik bir yazı kaleme almıştır. Yazı adeta bir işiştir.

Yazarımız yeniden masadadır. 20dk'lık yoklugunda masaya sessiz cennet yaratan Akyaka belediye başkanı Tahir Aıslarında dahil olmuştur.

Tahir Aısların da Aygül hanıma eşlikten asıl masaya yazarımızın meralini koruyacaklar. ledilose masaya yazarımız ve Tahir Aısların Aygül Hanım ile konuşmaya çalıştığı bir anneye dönüşür.

HADI BİR SORU DA BENDEN; BİR DİŞİYLE BİR KADIN ARASINDA NE BEN ZERLİK VARDIR? İKİSİ DE İNSANIN AŞSINI AÇIK BIRAKIR.

Ahşetia sırasında yazarı... mıza yeniden telefon gelir.

Ayna Kırılırsa!

İnsan aynaya bakınca aynayı değil kendini görür... Ama ben bugünlerde kendimi değil Zühre Ana'yı görüyorum. Zühre Ana 90 yaşında, gözleri görmüyor, ama aklı zehir gibi. Bilen bilir... Parametreleri doğru koyalım. Eğri oturup doğru konuşalım. Yahut eğri oturanlarla doğru konuşalım. Sezar'ın hakkı Sezar'a, ama ortalıkta bunca Brütüs varken o hakkı ara ki bulasın! Ayna kırılırsa kendini göremez insan... Aman ha! Kendini görmeyen başkalarını hiç görmez... Ayna çoktan kırıldı, sır açığa çıktı. Hükümet, bir heves atlamış kaynar sulu aslan ağzına. Yağma Hasan'ın böreği! Bakabilene... bakmasını bilene... Hocaların hocası Zeyyad Evliyagil ne demişti zamanında: "Çıhanı satırsan yine çıhan içindesin, kendini satırsan sen de bu çıhan içindesin..." Nokta. Peki başka ne demişti? Öyle yağma yok! Okuyun, okuyun da başka neier

Kitap öneri

- * "Ekonomi Tıkır Tıkırında!" - Mustafa Dağdaloğlu (Cevaz Yayınları)
- * Harman Yeri - Bekir İnce (Cüldeste Yayınları)

Masadan kalkarak konuşmak zorunda kalır...

NASIYA? NASIL GÜNDEM DİSİ? NE DEMEK BAŞKA YAZI BU SAATTEN SONRA? HAYIR BAK GETİRME - YIN BENİ ORAYA.

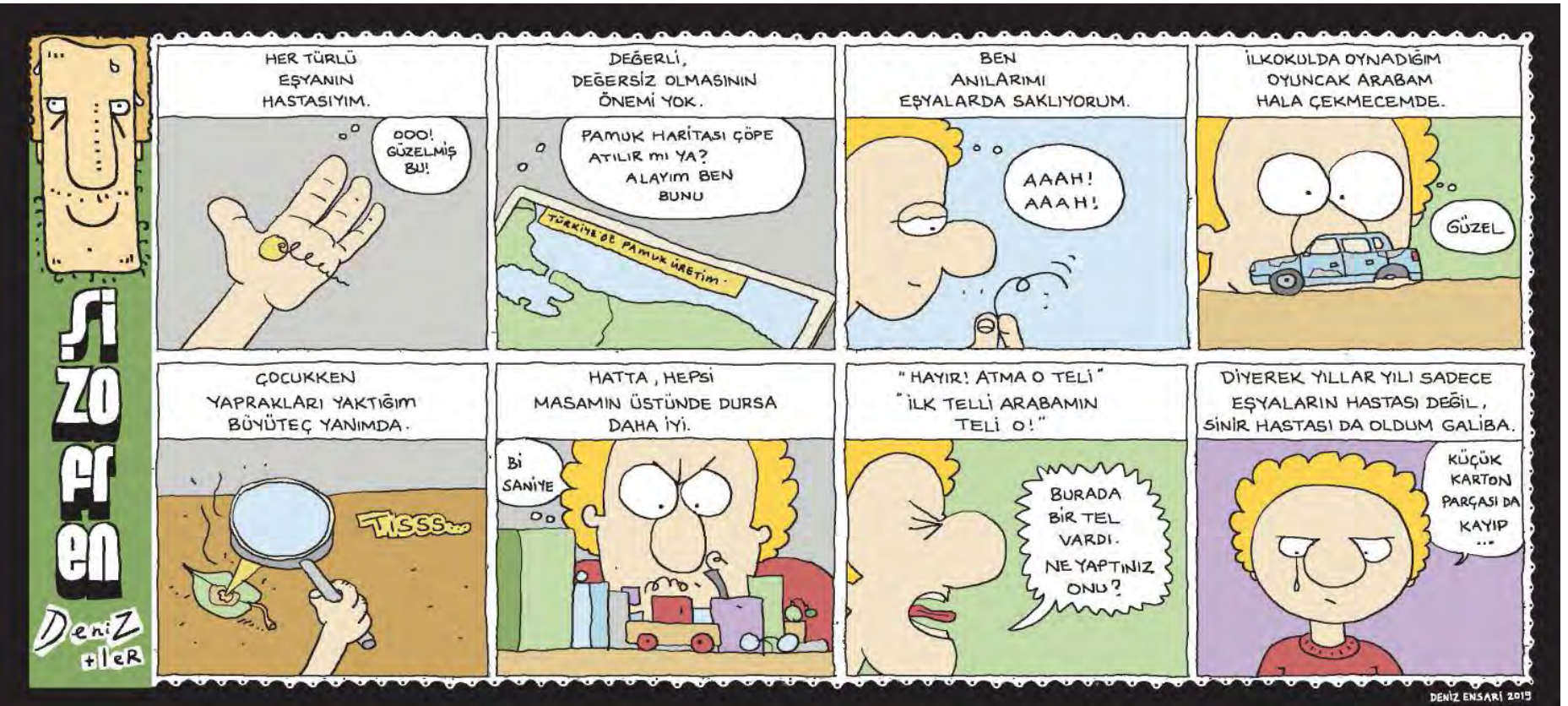
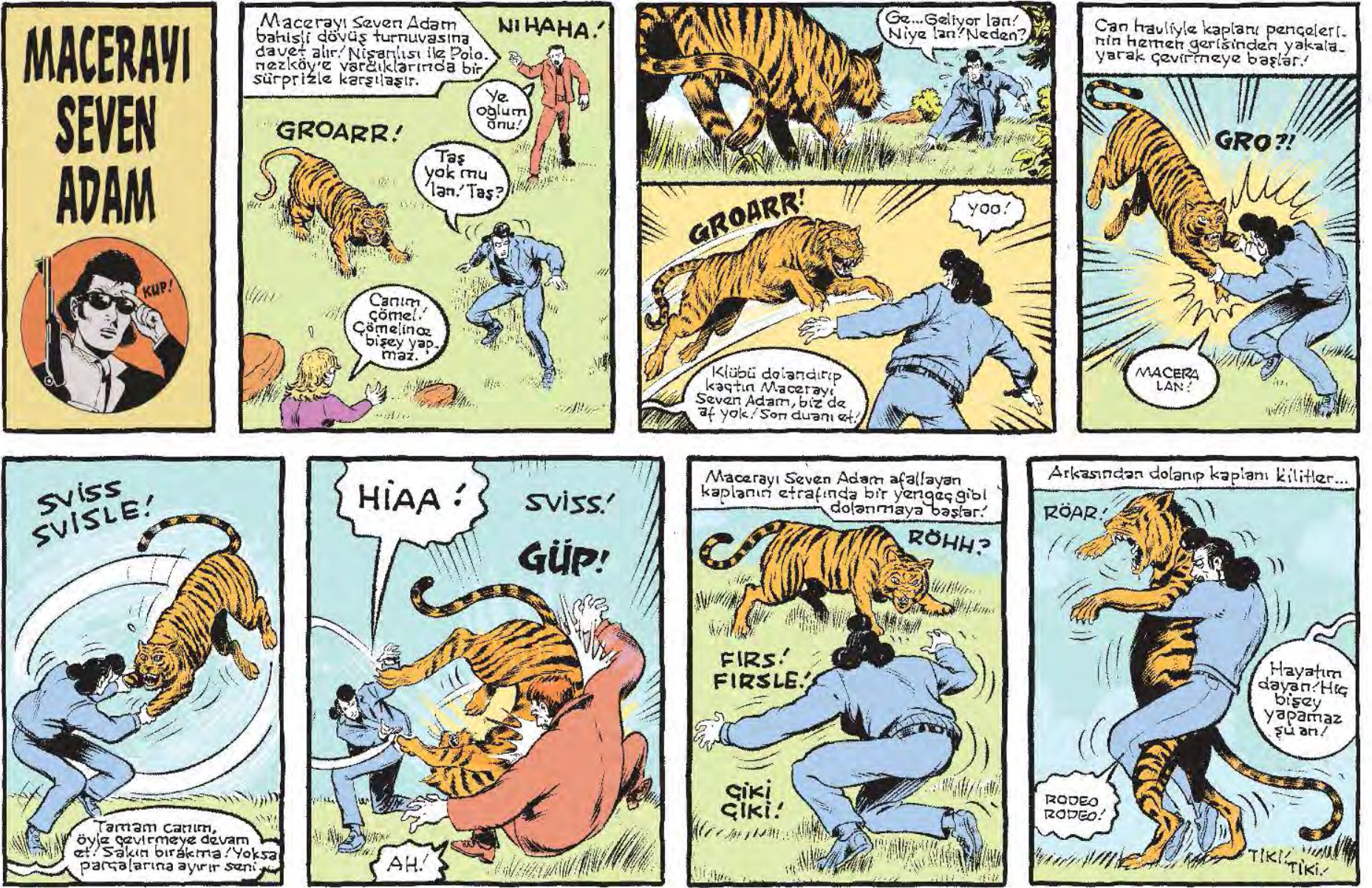

Masada seni kahkalar yükselirken yazarımız konuşmayı noktalamaktadır.

ÖZER AYDOĞAN

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 13 Ağustos 2019 | Sayı: 624

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCISI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

